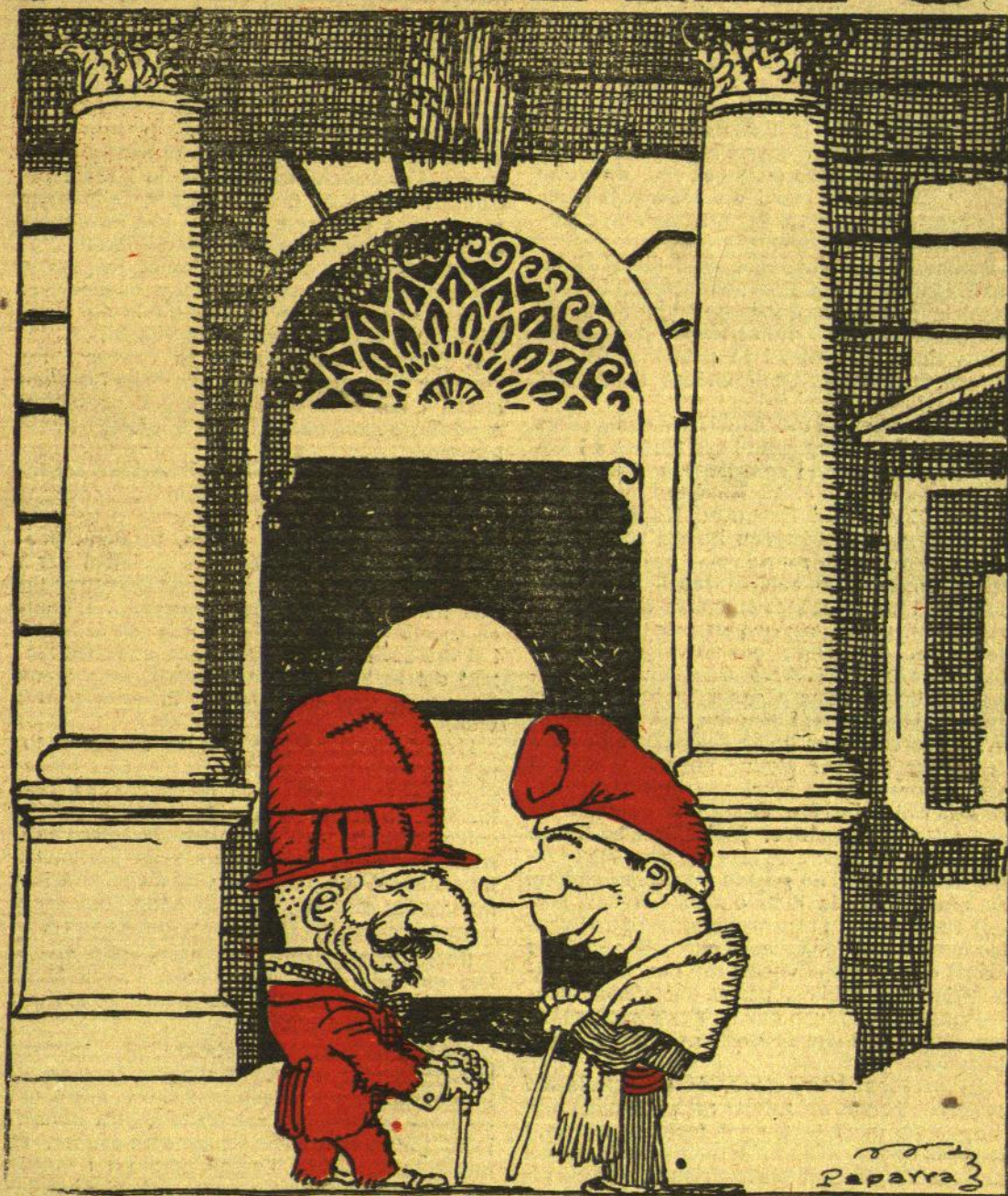

L'HEREU

L'HEREU A MADRID

L'HEREU.—¿Que tal, D. Pelayo, parese que no hay novedat, real y positivamente?

—No, no la hay, Heredero.

—Ya se sabe: al séptimo descansó.

CONFERÈNCIA SETMANAL

ESPANYA no podrà tenir grans homes, però en canvi té toreros; i per un bon espanyol, val més un torero que un home de ciència.

Si'ls hi parreu dels avenços moderns i'ls hi dieu que'ls francesos, els alemanys i'ls anglesos, són gent més culta que ells, no diràn que en canvi els espanyols tenen

més gràcia, i saben torejar arriscant-se a perdre la vida.

Perque Deu ens ha posat un bell cel al damunt, i ens ha donat flors odorants i platges assolades, sembla que ja ho tinguem tot. No podem tenir grans Universitats, però tenim grans places de toros. I lo més trist és que aquesta festa barbre i embrutidora l'anomenin festa nacional.

Es una vergonya que considerin nacional un espectacle baix i repugnant que tendeix a l'embrutiment de l'home i contribueix a atrofiar els sentiments del poble. El flamenquisme no pot ni deu simbolitzar Espanya. Nosaltres ens avergonyim que existeixin homes afemellats, homes extremadament ridículs, que cobrin en recompensa del seu estúpid treball sumes fabuloses, i hagin artistes eminents que no puguin satisfer ni les necessitats més primordials de la vida. És irritant que un vulgar degollador de toros, trobi arreu d'Espanya aplaudiments i diners, i que visquin ignorats homes de veritable ciència. I dieu-me, què es un torero? Un torero és un home que porta qua per a demostrar que per alguna cosa li serveix el cap. El torero és un home ignorant que's pensa saber molt i's creu ésser una genuïna representació d'Espanya. Ridiculitzar un torero és gairebé un delict de lesa patria. Rieu-vos despietadament d'un poeta i dieu-li que endrexi els seus cants a la lluna o a les estrelles, perque vosaltres no voleu sentir-lo, però no intenteu mortificar a un *espada*, que si la *afición* us sentís demanarà el vostre cap i us faria penjar a la plaça pública, per a que s'escarmen- tessin els que creuen que la *fiesta nacional* és una vergonya i que és atentatoria a la dignitat humana.

El torero, el bon torero, és un catòlic *sui generis*. Abans de torejar resa i demana a la *Virgencita* que'l toro no li faci cap carícia, i després de torejar ja no's recorda més del cel ni de la Verge. Són supersticiosos com els gitanos i resen per temor, no perque coneguin la sublimitat de l'oració.

El torero és ademés vanitós. Creu que una mirada és suficient per a que una dòna estigui perdudament enamorada d'ell. Per al torero no

hi han amors difícils ni impossibles; els seus ulls saben parlar més dolçament que'ls seus llavis i no hi ha cor que's resisteixi. Quan parla, els seus admiradors l'escolten meravellats, com si parlés un vell profeta; i si riu, riuen tots, colpejant-li l'esquena l'amic més íntim, com volguent dir:—D'aon la treus tanta gràcia i sabiduria?

Els partidaris de les curses de toros, prefe- reixen ésser amics d'un gran torero, que del rei més poderós de la terra. De reis n'hi han molts, però de *fenómenos* no n'hi han gaires. Sempre que he sapigut que una personalitat estrangera ha sigut invitada per a assistir a una cursa de toros, m'han pujat a la cara els colors de la vergonya i he sentit la més gran de les indignacions. Què hauràn pensat d'Espanya al presenciar tanta barbarie i tanta incultura? I lo més trist és que a l'extranger creuen que tots som iguals i que sentim les mateixes simpaties per tan estúpida festa.

Tots els pobles de la terra tenen les seves imperfeccions, els seus vicis i'ls seus defectes, però procuren amagar-los per a que no n'hagin esment els forasters que'ls visiten,

A Espanya succeeix tot lo contrari. En comptes d'avergonyir-se de tenir una festa tan crudel i tan barbre, se l'anomena pomposament *fiesta nacional* i s'invita a assistir-hi als forasters,

Creieu que és gaire edificant aquest espec- tacle? Creieu que és gaire honrós per a Es- panya, veure que'ls que concorren a la festa gesticulen airadament, criden, insulten, pro- testen, xiulen i demanen més víctimes per a que despietadament el toro pugui esventrar-les i fer-li's sortir enfora les entranyes... L'home en aquells moments no's recorda que és home, i si veu que'l torero fuig perque endevina l'in- tent del toro, l'anomena covard, com si no tingués el dret de defensar la seva propia vida.

Hem de combatre, doncs, les curses de to- ros i el flamenquisme. Hem de fer veure i com- prendre al poble, que obra malament assistint- hi, i que no deu ésser partidari d'elles perque estan en pugna amb el nostre caràcter i con- tributeixen a que s'atrofini els seus sentiments humanitaris. Oh poble, fuig-ne d'aquestes fes- tes que fan olor de carn i de sang i que pros- terguen l'esperit i'l fan volar arràn de terra.

Poble, germans nostres, no hi aneu, vosal- tres que teniu el cor gran i noble i teniu fè en el treball i us repugnen els homes que viuen amb l'esquena dreta.

Es una festa que'ns deshonra, que degenera la raça, que'ns embruteix, que'ns fa insensi- bles al dolor, que'ns endureix el cor, que ofega els bons sentiments i estrefa la nostra natura- lesa. Es un espectacle repugnant i groller, és una glorificació de l'home ignorant i vulgar que sab degollar un toro amb l'espasa i enga- nyar-lo amb la capa.

Si hi ha pobles a Espanya que són amants dels toros, no'ls imitem, catalans. Siguem nosaltres amants del progrés i de la cultura,

esmersem la vida en obres grans i generoses, siguem espirituals, estudiem i sapiguem rendir culte a l'Art i a la Bellesa. Estudiant i treballant progressen els pobles. Enderroqueu les places de toros i construïu-hi centres de cultura. No

tindrem toreros, però tindrem homes de ciència. Avorreix els toros, poble català, i fuig dels toreros com si fossin cossos apestats.

CIVERETTA.

De cop i volta

Quan la Pasqua arriba
sembla retornar
del Mon l'alegria;
del viure'l gosar.

Amb les caramelles
reprén el jovent
les sèves corrandes,
sos cants tot content.

Natura desperta
al viure amorós
vestida de joia...
¡Tot ho veu hermos!

La Pasqua és la Festa
Major principal
de la Primavera;
el temps més jovial.

La Pasqua als infants
el goig millò'ls dona
quan van a buscar
al padrí la mona.

Parlant de la mona,
(que això ja's pot di)
si als fillols alegra,
també a n'el padrí.

Prò, si quan som nanos
la mona volem,
per quatre monades,
sents grans, ens migrem.

Per'xò fem el mico
al teatre, al passeig,
i les trovem mones
durant el festeig.

Jolius com les Pasques
estem festejant,
per micos que estiguin
les mones donant.

I el mico tot fent-ne
joves a grapats,
es queden com sempre
contents i enganyats.

Per gent de taberna
el ser Pasqua rai...
¡Com tots ells la mona
no la deixen mai!

Són homes de lletra
els monaires tots;
puix sempre fan esses
tot d'ent mals mots.

Si a un mona sent xic

li daven la mona,
l'agafa sent gran
que... ni se n'adona.

Parlar més de mones
ja no val la pena;
puix, sense ser Pasqua
n'hi ha de tota mena.

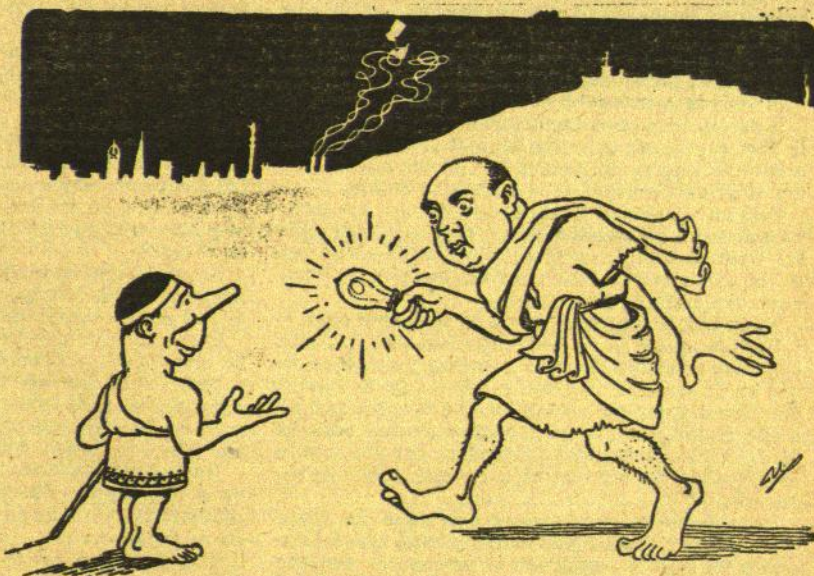
L'afany de que Barcelona
sigui una Ciutat-Jardí
fa naixer certa esperança
de que's lograrà aital fi.

Prò estem tant desenganyats,
que—¡Veiam (pensava a soles)
si tant jardí i tantes flors
resulten... flors i vïoles!

Del drama del Figaró
i la senyora Caillaux
(que jo no'n tinc de fer rē)
n'estic tant cuit i tant plé,
que jo qu'estava suscrit
a un d'ari de la nit,
m'he dat de baixa durant
el temps que's vagi parlant
d'aqueix affaire feminista,
tant francès, tant modernista.

Ademés, jo que al estiu
al Figaró hi feia niu
(més amunt de La Garriga),
no perilla que hi estiga
l'estiu vinent... ¡Ah, no, no!
¡Ja'n tinc prou de Figaró!!

PEPET DEL CARRIL.

LIN NOU DIÓGENES

—Què cerques, Pich, amb tanta afició?
—Terreny per l'Exposició.

L'HEREU S'HA FICAT A PASTISSER I HA FET ALGUNS MODELS DE MONES
TRIEU I REMENEU

Forma Cucafera

Irrompible

Cucúrbita telepática

Crisi d'ideals

Fa pocs dies, va arribar fins a les meves mans una fulla demanant almoïna pel Temple interromput per vergonya nostra.

Després d'unes breus paraules, en les que's diu clarament quina és la misèria per que atravessen les obres—misèria d'ideals!—reproduceix aquell article, aquella visió del nostre Poeta, del il·luminat Maragall, qui, creient-se trobar més grandesa d'esperit entre'ls que'l voltaven, acaba cridant lo que diria en Gaudí demanant almoïna pel seu Temple que no mereixem que sigui nostre: Una gràcia de caritat per l'amor de Deu!

Jo voldria que tothom el conegués aquest article!

A mi em causà una impressió més fonda que mai la darrera vegada que vaig llegir-lo... El mateix dia a la tarde vaig sentir com un fort impuls que'm conduí al Temple naixent de la Sagrada Família.

Feia un vent de tempesta i regnava una espantosa soletat en tot aquell recinte. Vaig visitar la cripta. Dugues dones resaven, movent lleument els llavis... Pregaven a Deu, com jo, que'l Temple tingués una creixença ufana?

Ni un trist picapedrer ocupat en la magna obra!

I doncs, què s'ha fet la nostra idealitat? Ara que Catalunya reneix; ara que comença a alcançar lo que ha de servir-li de fonament de les seves reivindicacions; ¿per què no's recorda que té un Temple a mig bastir, on les generacions futures podrien veure-hi concretats tots els nostres anhels, tota la espiritualitat del nostre Poble en una època de regeneració?

Recordem-nos, quan menys, que tenim un deute moral contret amb aquell home genial que ho sacrificà tot amb tal pugui veurer avençar la superba obra, que no voldria li pertenesqués an ell, sino a la nostra raça.

I ho és una obra de la nostra raça, perquè malgrat els incendis devoreessin fins l'últim volum de la nostra gloriosa literatura, malgrat un cataclisme ho esborrés tot, podrien dir les edats futures al des-

cubrir les runes del nostre Temple. Aquí hi regnà un poble fort, aquí prengué forma la espiritualitat d'aquest Poble!

¿No'n teniu pena, fills de Barcelona i de tota Catalunya, de l'atrassament de l'obra de nostre Geni? ¿No sentiú ferida la vostra dignitat ciutadana?...

Ah! jo crec que no, perquè si us dolgués no permetèreu que dugues passes més avall, en la mateixa gran via que perpetua el record gloriós de les Corts Catalanes; davant per davant del nostre Partenón, com diu el Poeta, s'hi aixequi un altre temple, no per a lloar a Deu, sino per a celebrar-hi un espectacle cruent i exòtic, per a rendir culte al deu del selvatgisme, per a hostatjar-hi els hèroes d'una festa a la que anomenen els seus admiradors nacional perquè és a lo únic que, sense haver-ho d'emmanlleva, poden donar aquest nom.

¿Podem permetre nosaltres, veritables catalans, que mentres es treballa febrosament en la construcció d'aquesta nova plaça de *foros*, el Temple de l'Art, el Temple del Deu del nostre Poble quedi a mig aire en la part començada i sense ni fonaments en el rest?

Ah, no! Sigui com sigui de gran el sacrifici que haguem de dur a cap, no dubtem en realitzar-lo. Tot es pot fer menys tolerar semblant vergonya!

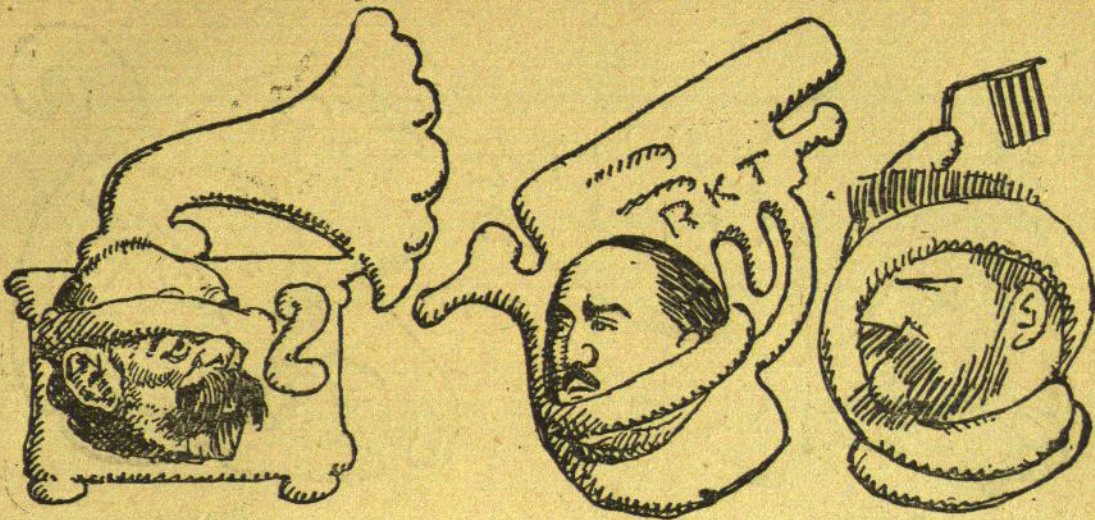
Que hi ha una aristocràcia corrompuda? ¿que hi ha una classe mitja indiferent a tot lo que no sigui el taulell o bé els cupons? que hi ha una massa popular per dissort nostra desviada? si, és veritat; però no hem de desmaiàr els que encara som forts, per més que siguem també humils.

Engroixim les subscripcions iniciades; treballem en lo que puguem; anem, si voleu, de casa en casa pidolant per Catalunya. El meu modest esforç no ha de faltar-vos mai.

Tot, tot, amb tal la concepció del nostre Geni pugui viurer!

L'HEREU ESCAMPA.

* * *

Màquina parlante

Lanza-torpedos

Ben alta, ben dreta, etc.

Bestieses

L'animal tot mansuetut
que va ben folrat de llana,
que menja vert quan té gana
i que ademés és banyut;
i amb quatre potes se té
i paga amb sa pell i vida
en sent a Pasqua florida
sense protestar, ni ré,
¡bè!

Aquella altre bestioleta
que té quatre mans i qua,
puja, baxa, es mou i sua
fent sempre la figuereta.
Amb uns aires de persona
perque va dir algun sabi
que son avi fou nostre avi,
més, que mai d'això enraona.
¡Mona!

L'enamorat jovincel
que per fer una conquesta
segueix sempre a una modista
endressant-li mots de mel.
Que la empaita pel carré,
que al obrador la acompanya,
i que ella en canvi l'enganya
com un ninot de papé.
¡Bè!

La donzella bonicoia
que vesteix amb elegancia
i escampa arreu suau fragancia
perquè més que dona, és toia.

Que en ella rès desentona,
que elegancia i hermosura
en una sola criatura
Deu en un plegat li dona
¡mona!

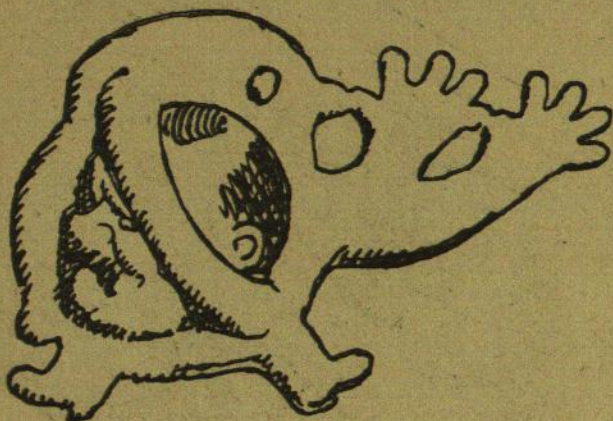
El polític sens idea
que per ser encasillat
del càrrec de diputat
s'es vestida la llureia.
Que no té ideals ni fè
i que sols accepta l'acta
perquè ha firmat el contracte
de la majoria un sè,
¡bè!

El treballador viciat
que quan arriba el diumenge
en brenar i xellis menja
el setmanal afanyat,
i que al cap d'alguna estona
després de fragos del negre
pert el seny i's posa alegre
i no sab ni'l que enraona.
¡Mona!

El que segueix en Lerrú
perquè el porta embadocat
i parla de Llivertat
i que vindrà la Repú,
i encare que jamai vé
la República esperada
darrera de la remada
segueix d'esperança plé,
¡bè!

Aquell castell de crocant
voliat d'ous i confitures
i altres mil lleminadures
qui tempten al més gurmant,
que en una plata rodona
com xanfaina de colors
veureu als aparadors
dels dolcers de Barcelona
¡mona!

CABALER.

Dam i pipa

Posadas

Els nostres artistes se les han donades en fer exposicions. Ells vinga exposar, *exposant-se* a no vendre res, i la nostra gent adinerada vinga entossudir-se a no volguer adquirir obres. Si's arbres que pinten els artistes, al arribar la damisela primera, s'omplissin de flors i de fruits, i'l blat dongués espigues, hi hauria més interès a adquirir quadros.

—Però que volem que'n fassi,—em deia un amic meu que no sab els diners que té,—de un camp rubert d'admetllers florits, per ben pintats que sien, si sé que mai em donaran admetlles?

I tenia raó l'home, ja ho crec si en tenia!

No's podran vendre obres, però els nostres artistes no's desencoratjen i pinta que pintaràs.

A can Parés hi figuren reunides les obres que de uns quants anys ençà, ha produït el pintor Matilla.

Exposa retrats, paisatges i marines.

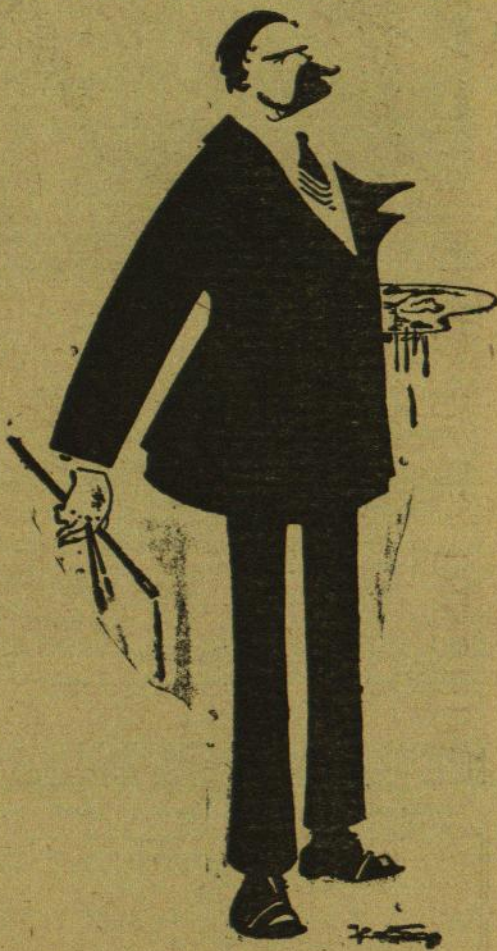
Lo més notable és l'auto-retrat, que ja havia exhibit en altra ocasió, essent també digne d'esment, el retrat que correspon al número 14, segons el catàlec, que és una

bella demostració de la gran facilitat de mecanisme que poseeix.

En Llaverías a la sala Esteva, hi exposa una serie d'aquarel·les i pintures al oli, que's porten l'oli. Mes si hem d'ésser sincers li direm que l'actual exposició no està pas a l'altura de l'anterior. Quan se concreta a escenes de naturalesa ho fa molt be, a voltes magistralment, però no podem dir-li lo mateix quan s'atreveix a pintar figures. Creiem que les

seves pintures al oli són una equivocació. En canvi les seves aquarel·les son magnífiques i estan

plenes de delicadeses i esclats de llum, especialment la que du per títol «Sant Domingo», que és veritablement una obra mestra.

CASA MARTÍ

Aquesta casa és la que ven més barato

FATXADA

Unic establiment de sa classe que, mercès a ses múltiples operacions, pot oferir a preus sens competència i de verdadera ocasió, *Joièria, Argentèria, Relotgeria, Objectes d'art, màquines fotogràfiques, mobles, porcellanes, etc., etc.*

INTERIOR - SECCIÓ DE JOIERIA

No deixeu de visitar-la i us convencereu

CARRER DE SANT PAU, 28 - BARCELONA

L'HEREU als Senadors regionalistes

RAIMOND ABADAL

DR. MIQUEL FARGAS

LLUÍS SEPIÓ

FREDERIC RAHOLA

MARQUÈS D'ALTALLA

LEONCI SOLER I MARCH

ELECCIONS DE 1914

En Feliu Elfas (Apa) exhibeix en les galeries del Faians, uns originalíssims bodegons pintats al oli, que demostren que s'ha proposat interessar analitzant i copiant fidelment objectes col·locats d'una faïç ben elegant. L'obra d'En Feliu Elfas és digne

de lloança, i ningú fins ara l'ha superat amb honorables d'execució. Es tan sincera l'obra de l'Apa que captiva i és tan elegant que s' fa altament simpàtica.

COLORAINA.

—No admito telegramas en dialecto catalán.
—Però home, si és per a la família d'en Mistral.
—Mistral, eh? Algún separatista, como si lo viera!

REGIDORENQUES

¡Oh Jesús en Creu clavat
per l'horror del meu pecat!
Plè de sang i d'escupines
escarnit i vergaçat.
¿Com esteu aixís penjat,
Vos, qui, amb vostres mans divines,
aguanteu la immensitat,
perles deu a les petxines,
treieu flors de les espines
i abraceu l'eternitat?
¡Vos que sou aquell qui sou!
¡L'Unigénit humanat
amb clarors del Increat!
Verb de Deu que sempre fou!
¡Vos qui sou l'Autoritat!

¡Sobirana Excelsituf
en el món desconeguda!

¡Admirable Fortitut
que a nosaltres fou vinguda
per tornar-nos la Salut
en el Paradís perduda!
No us deixà pas abatut
la ferida que està oberta
més sagnant i descoberta,
mes sí aquesta ingratitut,
tant menyspreu i desamor
de tants fills que us han punyit
per no dur-vos dins del cor,
ni portar-vos sobre'l pit.
¡Oh Jesús vingut del Pare,
ço-eternal amb vostre Esprit!
¿Com el poble us desampara?
¡ell, la pols i lo petit,
lo que no ha sigut fins are,
an a Vos qui sou l'Ungit
i que ompliu tot lo infinit?

Deu de la Sabiduría

per a qui's segles són res
¡perdoneu la fel'lonia
d'aquest poble que us ha ofés,
i oblideu-lo aquell trist dia
en que'ls temples destruía
i l'altar deixava encés!
si aquell jorn us els prenfa,
l'endemà us en dava més.
¡Beneiu-la a Barcelona,
retorneu-li la corona
que'l pecat li havia pres;
emmeneu tots els seus passos,
i estrenyeu-la entre aquets braços
que la vostra amor ha extés.
Retingueu-la en vostre Cor,
¡Vos qui sou Deu del amor!
i porteu-la a la victòria
¡Vos qui sou el Criador
i sou Rei de tota glòria,
i del món sou Regidor!

PEP DE L'OLI,

Error sensible

En Bartomeu estava enamorat com un boig de Na Celia, i a fè que s'ho valia, puix la noia era un ramell de virtuts i d'hermosura, filla única d'un home de quartos. Lo que s'en diu un bon partit, per tots conceptes.

En Bartomeu tenia un germà, qui tenia un fill del quin era padrí i se l'estimava amb tot l'afecte de oncle.

Acostant-se la diada de Pasqua, en Bartomeu consultà la seva ermilla i veient que estava prou proveïda, recordant-se de ses obligacions d'enamorat i de padrí, volgué fer un present a sa enamorada i a son fillol, i ja teniu a nostre bon amic cavilant quins presents podria comprar-los-hi.

Plé d'entusiasme sortí de sa casa i recorregué botigues i més botigues en busca dels objectes que havien de servir de presents, i en la previsió de que'ls germans de son fillol, ja deuen rebre *mones* de dolços, de les que ja n'hi hauria a bastament per a tots, resolgué comprar-li una joguina, i d'entre les que veié en les botigues cap li plagué tant com un mico mecànic, que gràcies a un ressort, caminava sol i feia mil monades. De segur que an en Bielet, el seu nebot li agradaria prou i no li costaria a son pare una unsa de magnesia per a curar-lo d'una indigestió.

Per a la Celia també resolgué el cas, i en una de les millors perfumeries comprà una caixa luxosa que contenia una barra de sabó de *glicerina*, transparent i aromàtica. Aficionada com era la Celia a tenir son tocador ben proveït i *coquetó*, no li desplauria el present i li'n faria força il·lusió.

Aixís es, doncs, que satisfet de la seva elecció, comanà a les respectives tendes de que li enviessin a casa seva, els objectes comprats. I aixís fou en efecte; a la tarda del dissabte, ja tenia en son poder els dos presents i's disposà per a enviar-los a destinació llur.

Amb el natural desig de saber l'efecte que havien causat en llurs favoreescuts, agafà paper i ploma i escrigué sengles tarjetes endreçades a la Celia i an el Bielet, oferint-los-hi els presents, que entregà a la minyona per a que'ls portés a les respectives cases, no sens avans encarregar-li que no trabuqués les cartes ni'ls objectes corresponents.

Malgrat haver dit a la famula de que'l paquetet embolicat amb paper de seda i unes cintetes de color de rosa devia deixar-lo a casa de sa promesa junt amb la carta de color blau cel, i de que l'altre paquetet embolicat amb paper groc i cordill d'empalmar que parava més bultó, amb la carta de color blanc, devia portar-lo a casa de son germà, la bona de la dòna, oblidadissa de mena i poc ensinestrada en l'art de llegir, va trabucar-ho tot, de modo que deixà la carta blau cel i'l paquetet gros a casa de la Celia i'l sobre blanc amb el paquetet de paper de seda a casa del Bielet.

Quan l'ensendemà, diada de Pasqua, en Bartomeu anà a les cases de sa promesa i de son fillol per a veure l'efecte produït per sos regals, poc esperava el desori que trovaria a l'una i l'altra.

A casa de son germà tot era enrenou i males cares; en Bielet son fillol estava al llit amb una febre de quaranta graus. El dia avans, al rebre el present del seu padrí, el noi desembolicà el paquetet, l'ensà per quin n'en llà la cinta de color de rosa i al obrir la caixa del sabó, creient-lo una barra de confitura hi clavà mossegada menjant una bona part del sabó, que li produí unes reventxinades de mal de ventre, que li ocasionaren la febre que tenia i fins tingueren que cridar al metje a deshora, per a calmar son malestar. La cosa no passà més enllà,

A JESÚS CRUCIFICAT

Les penes que passàreu al Calvari
deixameu-les llegir en vostre Cor,
ara que'l veig obert, com breviarí
que florejà amb sa rúbrica l'amor.

Deixau-me'ls aixugar amb mes besades
aqueixos ulls de cel enterbolit,
on dolça llum beben les albades,
on glops d'amor bebia l'esperit.

D'esfulladisses roses que cullia
les espines oviro en vostre front,
espines ja! que us punyen cada dia
que flors olores del jardí del món.

Per dar-m'ho tot, de tot vos despullàreu;
¡quàn car, oh dolç Jesús, vos he costat!
el cor que amb greus sospirs me demanàreu
¡què tati i fet malbé vos l'he donat!

Assecant-se'us lo vostre en l'agonia:

—¡Tinc set, tinc set! medien defallit;
doni-us vinagre i fel, puix jo tenia
del bon amor escorregut mon pit.

Almenys a qui us abelura d'amargura
deixau-li eix càlzer compartit amb Vos,
a qui us donà per llit una Creu dura
no li deu pas de roses amorós.

Jo per clavar-m'hi, a vostres mans divines
voldria pendre 'l clau rosegador;
al front tenir voldria eixes espines,
i enfonzada eixa llança al mig del cor.

Oh Creu, oh llit de nupcials abraços,
jo hi dormiria amb mon Jesús també;
deixau-me estendre dolçament els braços,
i amb claus d'amor clavats hi moriré.

¡Oh somnis, oh plaer! jo m'hi reclino
com dèbil eura que s'enllaça amb Vos;
si apunta a vostre cor altre Longino,
d'una llançada 'ns ferirà a tots dos!

JACINTO VERDAGUER.

però fou prou per a que tant el germà com la cunyada li fessen mala cara i estiguessen renyits una llarga temporada.

A casa la Celia, la cosa fou molt pitjor encare; allí, ni solzament lo volgueren rebre, i quan sens explicar-se el com ni el què d'aquella mudança, al arribar tot moix a casa seva, se trobà amb unes lletres de sa promesa que li deien:—Com si fos un sarcasme del amor, he rebut ta carta i'l present que m'envies. Al llegir-la, se m'ha omplert el cor d'alegría, per lo carinyosa, mes, al obrir el paquet, quan esperava una finesa de ta part, he vist un asquerós mico, que amb son simbolisme me deia la falsetat de les lletres. ¡Estrany contrast! Aquí't retorno el mico i amb ell totes les cartes que de tu tinc rebudes. Nostres relacions dona-les per rompudes i oblidat per sempre a la que fins avui ha sigut ta Celia.—

Aquella nit en Bartomeu no pogué dormir i per més que la minyona havia sigut la causa inconscient de tot, no hi valgueren protestes ni satisfaccions.

De llavors ensà, quan en Bartomeu vol que una cosa li surte com ell desitja, pensa amb aquell adagi que diu:—Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit,—i no confia a ningú cap encàrrec que tinga transcendencia.

MODEST DE SOU.

Primaveral

Tot riu; fins les meves sabates.

Natura, durant Abril i Maig, sembla que gosi jugant amb els abrics.

El rossinyol canta i la minyona de casa també.

Els aucells de les gavies de la Rambla dels Estudis deixen anar els seus *pius-pius* alegrois; i els aucells de la Rambla del Mig deixen anar una altra cosa.

Les flors de la seva Rambla ens fan olorar ses aromes, i les clavegueres ens fan tapar el nas.

El Sol és més brillant i el meu smokin més lluent.

La Lluna és més clara i la xocolata també.

Les estrelles brillen per sa presència, i els municipals i urbans brillen per la seva ausència.

L'atmosfera és més neta i la butxaca del contribuient encara més.

El taronger ostenta llurs brots tenyits de blanc, i la fía per casar ostenta els seus cabells tenyits de negre.

L'aigua del riu, mormolant, corre i el lloguer del pis també.

La sang bull i el sang i fetge's fregeix.

Obert el Cel, reb els perfums de la terra-verge i els veïns de casa rebem els perfums del cel-obert.

Les plantes mostren sa ufana, i l'home més ufano — si no té diners — mostra les plantes dels peus.

Tot és florit; fins el formatge.

Tot se floreix; fins les solterones.

La calma segueix per tot; fins en moltes fàbriques.

La Primavera ja ha arribat.

La miseria ja és aquí.

L'HEREU DE LA GARRIGA

He sentit a dir que han nomenat quefe regional dels jaumins, al senyor Junyent.

I que'l rrequeté de l'altre banda està que bufa de la *idem* que això representa per a ells.

I que el primer dia l'agafaran i'l ficaràn al llit amb les sabates fora dels llençols.

I que per aquet motiu i aquesta por, *El Correo Catalán* fa'l mut.

Sabeu aquella profecia de L'HEREU?

Tot va arrodonint-se ja.

M'han dit que'l Miliano Iglesias s'en va del partit lerrouxista.

I algú creu que s'en anirà de Barcelona i tot.

Perquè a les Dressanes no s'hi vol pas tornar a

trovar en les mateixes condicions de l'any 1909, en que tampoc tenia Acta.

Aon el volien afeitar amb un sabre.

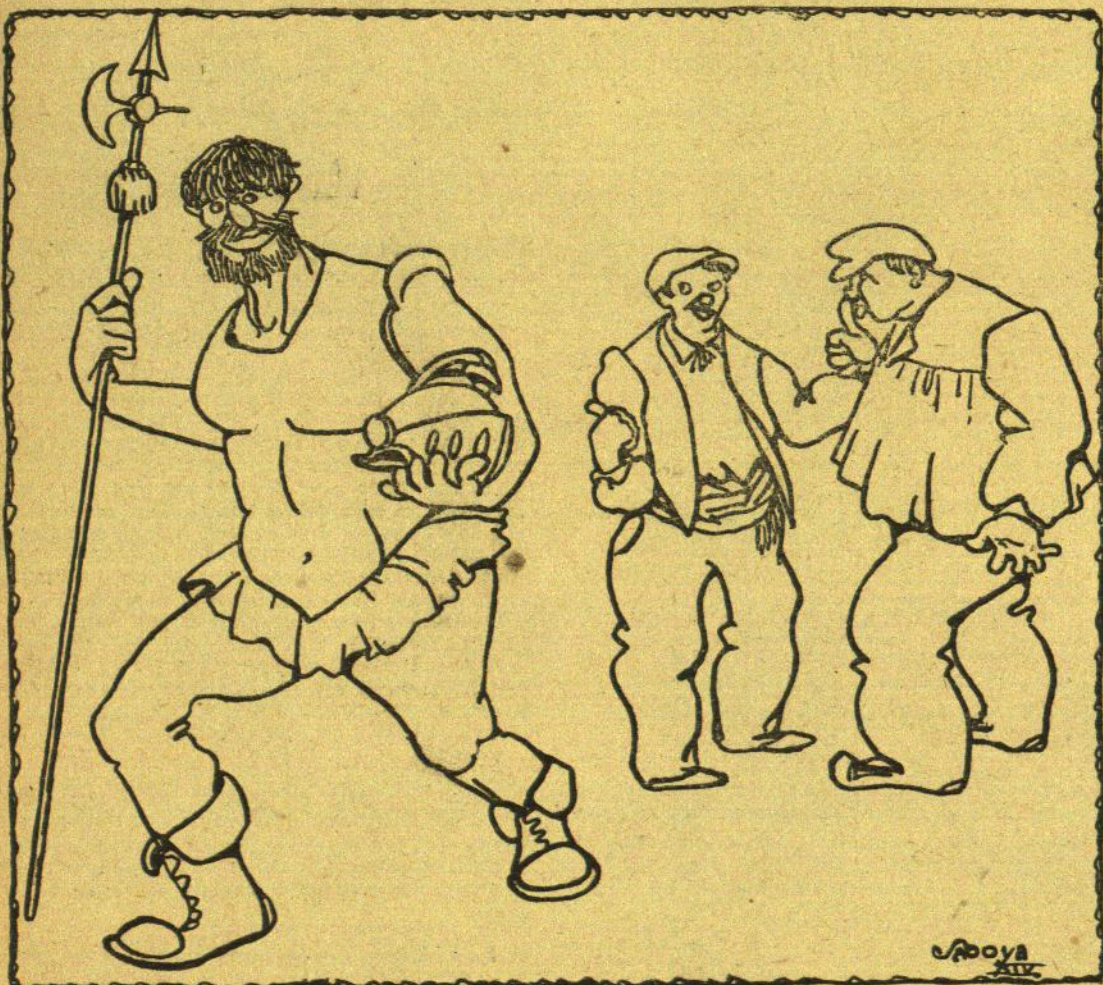
Per més que també diuen que s'en va, perquè està empipat de que en Lerroux li digui sempre *el gallego*.

Prò tant si't diuen gallec,
com si't diguessin galaic,
Emiliano, jo no caic
en que això t'ofengui en sec.

En *Cuca-llum* està desconsolat.

Sembla que aquella gran idea d'abaratir la carn que duia a la bombeta, es va tornant aigua poll.

ABANS DE LA PROCESSÓ

—Guaita Peret, quin tipo més ridícol.

—Ep... cuidado amb la llei de jurisdiccions.

Es clar, home, es clar; si solzament la que tú t'enfarlegas ja l'encareix.

I tú i en Lerroux sols ja necessiteu tots els bèns de Barcelona.

I no't dic res are que s'hi ha afegit en Corominas.

☛☛☛

També sembla que l'ha avergonyit el dictamen del Laboratori an allò dels ous d'Hamburg.

Que resulta que no tenen res de dolents per a la salut pública.

¡Pobre Pich i Pon! Ja t'ho vaig dir que't posaven la llufa.

Pich i Pon i Pich i Pon
no l'ocupis més dels ous,
perquè aquestes coses son
més soroll que no pas nous.

☛☛☛

La Comissió de l'Exposició demana als barcelonins que li donguin ideies per a fer-la ben lluida.

Meno. Doncs, mirin; si volen que l'Exposició s'fa una cosa espatarrant, passint-me un violari pel que em resta de vida, tinguint-me un auto a la porta de casa, i faré venir tots els meus parents de Vilatrística.

I èxit segur. Vessarà de gent.

☛☛☛

La *Gazeta Montanyesa* de Vich, porta una «Nota del día» posant de manifest la tiranfa xorca que hi ha a Portugal des de que s'implantà la República.

Miri, confrare, súmi-la a les excel·lències de la podridura francesa i farà *ambo*.

Però curi que no s'en enteri en Ribera i Rovira, del *Poble Català*, i puji a Vich a fer-li *terno*, ficant-lo a una trinxadora de fer llangonisses.

Perquè ja sab que an en Ribera i Rovira se li pot tocar tot, menys *os lusitanos*.

☛☛☛

La F. p. de la P. U. i R. convida als propietaris a dur-li una relació de les finques per a llogar i als arrendataris a que les hi demanin.

Doncs, *meno*. Miri senyora F. p. de la P. U. i R. Vegi si'm troba una torreta de baixos i un piset que tingui no més cinc dormitoris, menjador, cuina, rebost, water, quarto de bany, i voltada de jardí.

Es a dir, lo més justet i precís.

Ah, i que no passi de quatre duros mensuals...

☛☛☛

El Governador, plé de disciplina i amor an en Dato, sembla que no s'en va.

¡Quina llástima! Hauríem tingut en Rotwos, qui hauria donat més ganancia a les perfumeríes.

I més pasta als ninotaires.

☛☛☛

Ja està obert el safreig nacional.

I el Rei ha llegit el Missatge de la Corona.

Que m'ha fet pensar en lo que deu haver patit en Dato per a escriure'l i no assegurar res.

Que si la pràctica demostra tal cosa... que si els camins fan tant servei... que si les aigües fan tant bé a la higiene...

De la única cosa que no parla és del bacallà amb panes.

Ni de la Mancomunitat.

I la única afirmació que fa és la de que les obres públiques començaràn per la carretera de Madrid a la frontera.

I amb la canalització del Manzanares. Que deu ser per navegar-hi els cuiracats.

☛☛☛

Dijous varen tenir una reunió alguns elements de la vella esquerra per a tractar de la reorganització de la mateixa.

Eren escassament una centena, i, com és natural en tot lo de la difxosa esquerra, varen enraonar tots i no va anar d'acord ningú.

Lo que més va preocupar-los va ser el bateig de la criatura.

I això que encara no es nada.

Ai Suñol, Suñol, Suñol
ai Estrany, Estrany, Estrany,
a veure si al cap de l'any
ja fareu de cap de dol.

☛☛☛

Qui em va agradar més va ser en Doménech.

Sino que no'l vaig entendre, i potser és per això que'm va agradar més.

Perquè en Doménech va dir que no volia anar amb l'Unió Catalanista, perquè era massa alta.

Ni amb la Lliga perquè era massa dreta.

I amb un xic més ens diu que ni amb l'esquerra perquè era massa sola.

Però això si; vol el contacte amb tots els partits catalans.

Deu volguer-se tocar amb la Defensa Social.

Perquè es veu que nosaltres ja no som catalans.

Doménech dels meus afanys,
pensa amb les olles i'ls testos
que a voltes són deshonestos
aquets tocaments estranys.

☛☛☛

Però encara més que en Doménech em va agradar en Rovira i Virgili.

Es un polític que m'entusiasma.

¡Té una penetració i un quinqué!

Ja pagaria en Cambó per a semblar-s'hi un xic.

Figurin-se que va descobrir que la Lliga era d'atista!!!

I és el que havia descobert que en Cambó es cava amb la filla d'en Maura.

¿Qué hi vols fer, oh polemista
del braç fort i dolç somris,
que aré em titlles de datista,
si a la Lliga som aixís?

☛☛☛

Per pensada la d'en Lerroux.

Ha organitzat una grrran manifestació d'adhesió a sa política per al primer de Maig.

Banderetes blanques als balcons, i una *merienda* al Coll.

I és clar, com que aquell día els obrers fan la festa del treball, figureu-vos si n'hi caçarà d'adeptes.

Fins podrà dir que'ls fabricants varen tancar les fabriques.

Ja va fer bé en Peret d'anar-s'en amb ell.

¡No n'hi apendrà poques de trapaceríes!

Es capaç d'anar al Coll amb una sardina i tot com si tornessim a començar.

☛☛☛

Eren pocs i ha sortit un altre setmanari pornogràfic.

No és estrany; els porcs sempre van en manada.

I aquesta plaga a Barcelona va agravada amb la circumstancia d'ésser escrites en català, i per gent que's diu nacionalista.

¡Llástima com no se'ls hi asseca la mà.

☛☛☛

El robo de la joieria Cabré, resta en el misteri, per no trobar-se indici dels lladres.

S'ha lluit nostra policia, i s'ha lluit el senyor Andrade.

L'únic que ha quedat deslluït ha sigut el senyor Cabré. Deslluït i desenjoït.

—Mira lo que es la aprensió. Voto que aquesta farigola fa olor de bencina.
—Vols dir que és la aprensió? A mi'm sembla que es la levita.

A Novetats ha debutat el cèlebre transformista Frégoli, fent-se aplaudir com de costum. En Frégoli ha sapigut evolucionar i adaptar-se als gustos moderns. Es un veritable artista, que, segons ell mateix confessa, ha lograt triomfar no solzament degut a les seves ràpides transformacions i a la facilitat que té per a estrafer les veus, sinó a la corrent de simpatia que sab establir entre ell i el públic.

Diu que pensa retirar-se del teatre, però la seva decisió no serà pas motivada pel cansament que pugui originar-li'l seu treball, doncs, actualment, té més agilitat i sembla més jove que abans.

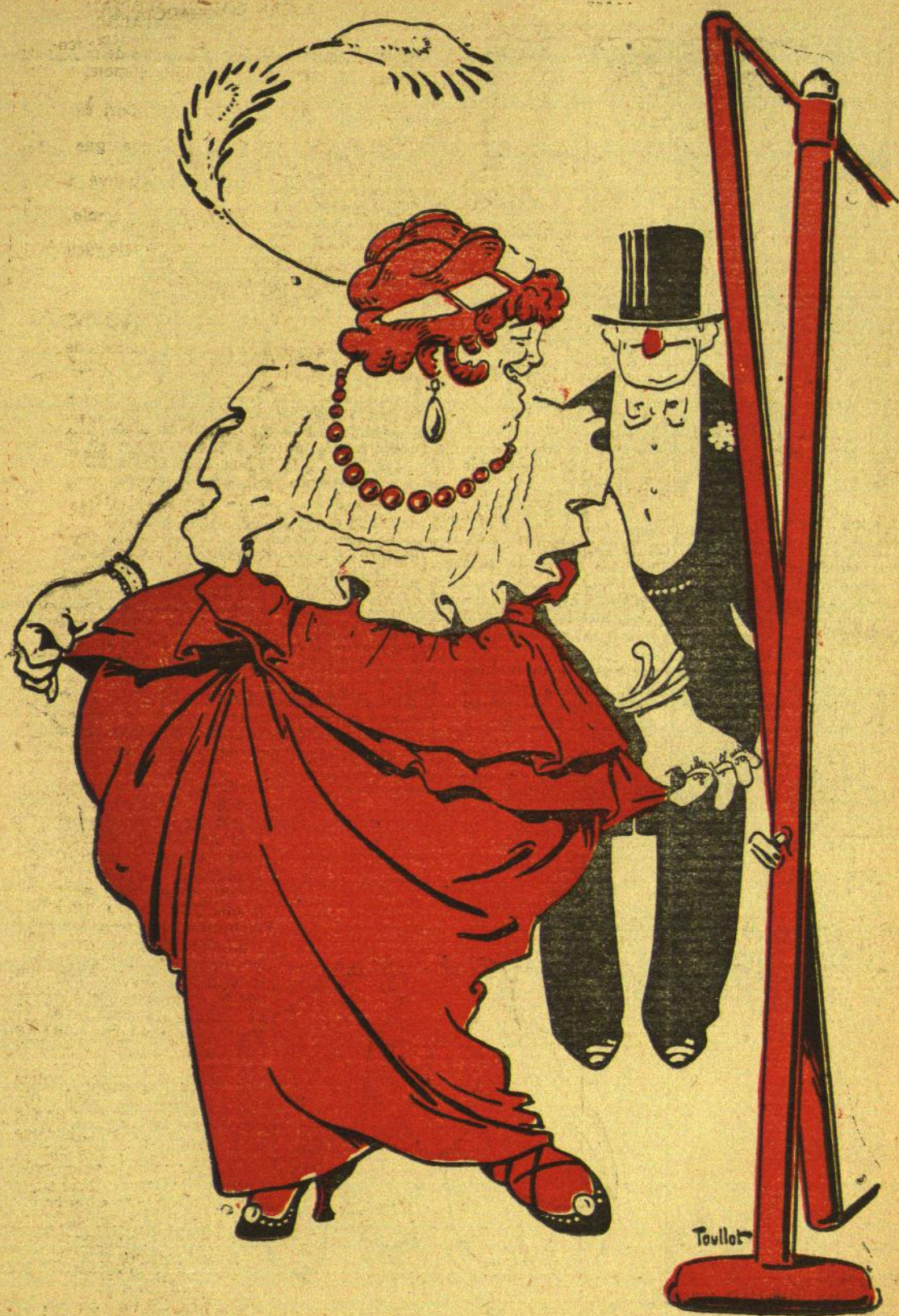
En Ricardito Calvo, l'ídol de les nenes cursis que assisteixen al teatre Romea, ha tornat a Bar-

celona a *reverdecer sus laureles*. Es, en nostre concepte, l'actor més amanerat d'Espanya i el més pretensions. Diu d'una manera enfàtica i monòtona que'l fa insuportable.

El que ha tingut un èxit sorollós és en Jaumet Borrás. Tota la premsa de Buenos Aires li dedica grans elogis i el conceptua com un dels millors artistes mundials. En Jaumet ja té'l camí fressat, i, segurament, tornarà plè de gloria i amb el butxacó plè de pesos.

L'escena catalana torna a estar de dol. Fa pocs dies ploràrem la mort del gran Iscle Soler, i avui hem de plorar la pèrdua de la il·lustre artista Agna Monner. Es una gran pèrdua la que hem sofert. La Monner, espill de dames honestes i bones, que mai conegué l'odi ni l'enveja, que fou humil i una gran admiradora del teatre català, pot servir de model i exemple a totes les artistes que senten vocació per al teatre. Sentim fonament la seva mort i preguem a Deu que li concedeixi'l premi que's mereix per les seves virtuts i per la seva vida exemplar.

CANTA CLAR

—Que te'n sembla? La modista diu que'm rejoyneix deu anys aquest vestit.
—Quina llàstima que no te'n hagi fet un parell!...

DE LA COSSA

La F. C. C. F. ha fet un partit de barreja en el camp de l'Espanyol, donant-li'l nom de partit de selecció, fent jugar un equip preferit contra un altre format per jugadors mig preferits.

Com tots els que s'han fet pel mateix estil, ha resultat un partit sense importància, ni'l més petit interès. Sols una cosa hi ha a notar i és que'l Pomés, va estar fet un hèroe. Ens deixà parats.

Passà lo de sempre, que l'equip escullit, per poc perd, puix els considerats inferiors tocats de l'amor propi, treuen faves d'olla i donen feina als altres. Aixís mateix siguié, sols guanyaren per 2 goals a 1, entrats per en Mallorca i'l Perés.

Del Barcelona varen jugar molt pocs. No sé'l perquè.

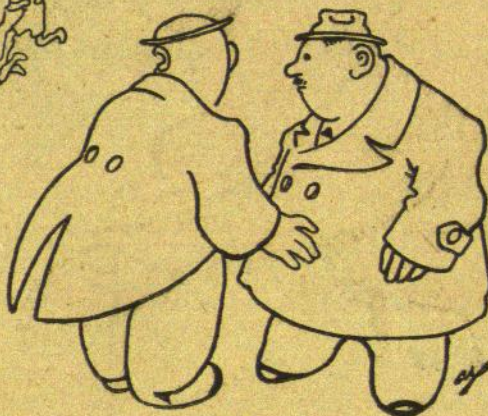
DE BENZINA.

El Moto Club Deportivo, són un xicots que ho saben fer-ho i lo que porten de cap ho realitzen i saben sortir-ne triomfants.

De bon matí del diumenge la Plaça Letamendi estava plena d'aparells, despertant el bon veí que descansava un dia de cansanci o nit perduda. El soroll era més que regular.

Sortiren 16 side-cars, 4 sicle-cars i 16 motos, que passant per la Rabassada, voltaren pobles i més pobles fins arribar a La Garriga, on tingué lloc un banquet que va aprofitar-se sense cap escrúpol.

Els homes de la benzina es passaren tot el dia per nostres carreteres, fruint d'una excursió hermosa essent la *pesadilla* del pobre matxo.

BARCELONA-ESPAÑA

—I, això és un camp de foot-ball?

—No, això és un camp de batalla.

A CAN GARCÍA ALSINA.

S'ha fet durant aquestos dies un concurs de tennis organitzat per la Agrupació Familiar del mateix.

Resultat:

Homes sols. Pau Galf, guanya a M. Bori 6/1 4/6 6/3.

Parelles homes: B. Longorià — A. Caba, guanyen a F. Valls — M. Bori, 6/1 4/6 6/4.

Senyoretes soles: Pilar Comamala, guanya a A. Comamala, 6/1 6/3.

Parelles senyoretes: Les germanes Comamala, guanyen a C. Rigolfas — M. Valls, 6/0 6/4.

El diumenge se jugaren aquestes finals i cregueu que hi vareig passar una bella estona.

Sr. García, de tot cor se'l felicita.

ALTRES NOVES

—El «Pícs Sporting Club» ha perdut l'ocasió de poguer tenir entre'ls seus adeptes, al negre pugilista de nom universal, Jac Jeanette.

El famós negrito, avans de cel'lebrar el match amb el simpàtic Carpentier, va dir a son menager: «Aquest *boy* guanyar a Joannette? Jamai! Si això fos, sols me quedaria que dedicar els dies que'm resten de vida, a la pesca amb canya!»

Ja veieu, doncs, com ha vingut d'un trest que la benemèrita entitat barcelonina, ho hagués de festejar l'entrada d'un home cèlebre en ses llistes.

Perquè no tenia de guanyar En Carpentier? Segurament serà protector d'animals i ha preferit sacrificar sa gloria, avans de que un nou home vingues a augmentar el nombre de gent que dedica tota sa intel·ligència a la canya. Si aixís és, que Deu l'ho pagui en bé dels animals.

Deplorem pels amics del Pícs l'oportunitat perduda.

Segons se diu, la Junta de dita entitat, encoratjada pel èxit obtingut, es proposa llogar un local cèntric, ont instal·laran unes grans peixeres dedicades als entrenaments, amb el fi de que llurs socis estiguin en forma en el pròxim concurs que preparen.

—Cridats pel Concell Directiu, se reuniren el passat dissapte, els del Club de Natació «Barcelona» en Junta general. La reunió no tingué res d'important; sols fer saber lo que tots sabien, que'l Club està per terra (l'edifici) i que hauràn de pendre paciència. Per últim es proposà una *entende cordiale* amb el veí de La Concha, mentres no's pugui disposar d'un nou lloc.

D'aquí sortiren moltes discussions essent objecte de que parlessin molt, i s'entenguessin poc. En Soler, ens explicà l'història d'En Prim, referent l'extracció de la sorra de la platja dels banys. Se li agrai la bona voluntat.

Parla el company Mesres, parla un altre. Se parla de la construcció del hostatje dins una caldera, dit davant la *caldereria*. El Sr. Plà, diu estudiarà

la manera de construir un aero-edifici i no té èxit. Però si això no fou prou per atreure l'admiració de tots, ho sigui el Sr. Costa, que començà un de llurs discursos proposant una solució profilàctica. Tots quedaren muits davant l'eloqüent paraula del company. Oh, amic Costa, vosté és un gran comediògraf!

L'Aguilar també va enraonar una pila, fent cons-

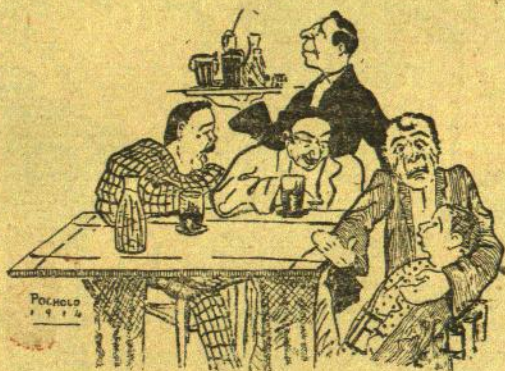
tar que tots els dñes va a visitar al Club Serà per a vigilar els quatre quartos (de vestir-se) que'ls queden, a veure si han fet cría.

Hi han homes, que per sa abnegació al Club anirien a Mallorca a peu. El Sr. Aguilar n'és un.

A l'aixecar-se la sessió, tots se preguntaven: Perquè hem vingut?

CARLITUS.

FUTURISTES

—Què te'n diu el mestre d'aquest noi, Jep.

—Noi, l'alaba molt, diu que aprèn forsa; ja veuràs: Què t'ha dit avui el mestre, nen?

—M'ha dit que si li paguéss els dos mesos que se li deuen, li faria un gran favor.

—Com es diu, vostè, senyora?

—A veure si ho endevina. Es comença amb eme.

—Maria.

—No.

—Mònica.

—No.

—Micaela, Mercè, Marguerida...

—Que tonto! Eme-teria.

XARADA RÀPIDA

- 1.ª Beguda
 - 2.ª Nota musical
 - 3.ª Adverbi
 - 4.ª Temps de verb.
- Total escriptor català.

E. E. M.

SOLUCIONS AL NÚMERO ANTERIOR

La muntanya

QUADRO NUMÉRIC

1	2	3	4	5
4	5	1	2	3
2	3	4	5	1
5	1	2	3	4
3	4	5	1	2

ENDEVINAIRES: Batxiller; Joan Casanovas; Rafel Mundet; Pere Bassols; Lluís Ventosa; Enric Bové; Rafel Terradas Català.

P. P., Vilanova.—Aumentat desde el núm. anterior.
A. C., Port de la Selva.—Rebut segells. Mol bé.
V. es un home.

R. S.—No va. Al cove.

J. S., Banyolas.—Rebut ptes. 10'95. Are liquidi Mars, com tenim disposat.

Cucurucho. Ciutat.—Mercès, però no va.

J. G., Tarrasa.—Rebut ptes. 2'30. Està bé lo que diu.

M. T., Blanes.—Rebut son encàrrec, i fet l'abono.

Are V. ens deu ptes. 5,05 Pot enviar-les en segells.

Tracis.—Ai, Tracis, Tracis i Tracis.

val més que no, que no'n facis.

D. LL., Torroella.—Va paquet desde'l núm. 22.

J. M., Figueras. Molt rebé. Rebut 15'90.

J. F., Santa Coloma de Q.—Molt rebé. Rebut 13'65.

A. S., Reus.—Està bé. Anirà quan li toqui el torn.

Vagi enviant.

J. T.—Prengui número. Anirà.

J. R.—Prengui torn.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6.

L'HEREU.—Potser que torni d'aquí uns quants anys, senyor Stübhen; perquè, veu, més que arquitectes, lo que necessitem aquí són escombriaires.